

Κωνσταντίνος Στεργίου – ΣΤ' Τάξη

7^ο Δημοτ. Σχολείο Μεγάρων

ΘΕΜΑ: Την προσφυγιά αναγκάζονται να βιώσουν- δυστυχώς- ακόμη και σήμερα πολλά παιδιά. Φαντάσου ότι είσαι κι εσύ ένας πρόσφυγας, που ξεκινάς το ταξίδι για μια καινούργια πατρίδα.

Να περιγράψεις το ταξίδι, τις δυσκολίες, τους κινδύνους, τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου, μέχρι να φτάσεις σε ένα ασφαλές κατάλυμα.

Όταν ήμουν μικρός, ευχόμουν για ένα καλύτερο αύριο. Ένα αύριο με χαρά, παιχνίδι, γέλιο, ευτυχισμένους γονείς και άλλα που δεν είχα.

Το όνομά μου είναι Χαράλ Αζού και είμαι από το πακιστάν. Μια μέρα είδα κρυφά τη μαμά μου που μιλούσε στον πατέρα:

- Δεν πάει άλλο. Πρέπει να φύγουμε. Τα οικονομικά μας είναι χάλια και το παιδί μας φοβάται τις νύχτες με τις βόμβες. Πρέπει να βρούμε καινούργια πατρίδα για το καλό του.

- Ναι Χρισίν, θα φύγουμε, μόλις κανονιστούν όλα θα φύγουμε. Σας το υπόσχομαι.

Μόλις τ' άκουσα όλα αυτά, ένιωσα χάλια. Όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκα, επειδή ήμουν σοκαρισμένος από αυτά που είχα ακούσει.

Στριφογύριζα όλη τη νύχτα κι έκλαιγα για όλα αυτά που δεν θα ξανάβλεπα, για όλα αυτά που θ' άφηνα πίσω μου, για τους παππούδες μου και τα ξαδέλφια μου που δεν θα έπαιρνα μαζί μου. Έκλαιγα ακόμη και για τα ασήμαντα, που θα αποχωριζόμουν, όπως το δέντρο στην αυλή μας, την κούνια που μου είχε φτιάξει ο πατέρας μου, τα λουλούδια που είχα φυτέψει με την μητέρα μου.....

Έτσι η μέρα που οι γονείς μου, πήραν την απόφαση για το μεγάλο ταξίδι έφτασε γρηγορότερα απ' ότι περίμενα.

Στο πλοίο (ευτυχώς για μένα, ο πατέρας μου κατάφερε μετά από πολλές περιπέτειες, που μέχρι σήμερα δεν μας έχει αποκαλύψει, να εξασφαλίσει 3 θέσεις) σκεφτόμουνα αυτά που δεν θα ξανάβλεπα. Το σπίτι μου, τους φίλους, τη γάτα μου τη

Ζαχρίου και την Αισέ την ξαδέλφη μου, που έκλαιγε τόσο πολύ, όταν με αποχαιρετούσε, που αναγκάστηκα να πω ψέμματα, ότι θα γυρνούσα σε 1 εβδομάδα.

Ήταν 12 Οκτωβρίου του 1990!

Η πρώτη μέρα στο σχολείο!!

Δεν ήταν άσχημη, καθόλου άσχημη θα έλεγα, γιατί οι καινούργιοι μου φίλοι και ο δάσκαλός μου με υποδέχτηκαν με αγάπη και με βοήθησαν να ξεπεράσω όλες τις δυσκολίες. Μέσα στην ατυχία μου, βρέθηκα να νοιώθω ότι είμαι ο πιο τυχερός άνθρωπος στον κόσμο, γιατί οι φίλοι μου με αποδέχθηκαν έτσι όπως ήμουν και όχι κρίνοντας με από το χρώμα μου, τη θρησκεία μου και την ξένη προφορά μου.

Ο πατέρας μου έπιασε δουλειά και η ζωή μας άλλαξε. Βρήκαμε ένα σπίτι που έμοιαζε με το σπίτι που είχα αφήσει, φυτέψαμε στον κήπο τριανταφυλλιές μαζί με την μητέρα μου και φτιάξαμε ξανά την κούνια, που είχα αφήσει πίσω. Η ζωή μας πραγματικά είχε αλλάξει, είχα χαρά, γέλιο, παιχνίδι, ευτυχισμένους γονείς. Τι άλλο να ζητούσε ένα 7χρονο παιδί;

Στη σχολική παράσταση του σχολείου έγραψα ένα ποίημα:

“Λεπτό, λεπτό οι ώρες,
μέρα με μήνα οι χρόνοι
το νήμα περπατά
και οι παλιές οι δόξες
οι σμαραγδένιοι θρόνοι
που πήγαν, μ’ απορία
ο Ίωνας ρωτά.
Ανέγγιχτες τις μνήμες
στο νου όλες τις ρίζες
ο πρόσφυγας κρατά
εξήντα χρόνους τώρα
την πιο μεγάλη μπόρα
της μοίρας του μετρά.”